

Sygn. akt II USK 646/21

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z odwołania M. B. i A. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Zielonej Górze
o jednorazowe odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 7 lutego 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej
Górze
z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt IV Ua 18/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 2 czerwca 2021 r. oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 18 marca 2021 r., którym zmieniono decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Zielonej Górze z dnia 16 kwietnia 2018 r. w ten sposób, że przyznano wnioskodawcom M. B. i A. B. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy ze skutkiem śmiertelnym z [...]2017 r. po zmarłym A. B. w kwocie 91.837 zł.

Od powyższego wyroku organ rentowy wywiódł skargę kasacyjną. W podstawach skargi podniósł zarzut naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 232 zdanie 2 w związku z art. 278 § 1 w związku z art. 286 w związku z art. 386 § 4 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.,

przez niedopuszczenie przez Sąd drugiej instancji dowodu z urzędu, podczas gdy w sprawie wydano rozbieżne opinie biegłych lekarzy sądowych kardiologów oraz specjalisty w zakresie chorób wewnętrznych i medycyny pracy odnośnie do przyczyny zewnętrznej zdarzenia z [...] 2017 r. Powyższe naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy ze skutkami wskazanymi w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., ponieważ bezkrytyczne oparcie się przez Sąd na rozbieżnych opiniach biegłych kardiologów oraz lekarza specjalisty w zakresie chorób wewnętrznych i medycyny pracy doprowadziło do nieprawidłowego zastosowania przepisów prawa materialnego - art. 3 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (aktualnie jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1205 ze zm. dalej: ustawa wypadkowa), przez przyjęcie, że zdarzenie z dnia [...] 2017 r. zostało wywołane przyczyną zewnętrzną.

Ponadto, skarżący podniósł zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego: 1) art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej, przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że zdarzenie z dnia [...] 2017 r., polegające na doznaniu przez A. B. zawału serca, zostało wywołane przyczyną zewnętrzną w rozumieniu tego przepisu, mimo iż A. B. w chwili zdarzenia wykonywał pracę typową dla jego stanowiska pracy, o normalnym zwykłym przebiegu, a ze względu na schorzenia znajdował się w grupie ryzyka wystąpienia zawału serca; 2) art. 3 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 ustawy wypadkowej, przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyznaniu M. B. oraz A. B. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy ze skutkiem śmiertelnym z dnia [...] 2017 r. po zmarłym A. B., podczas gdy zdarzenie, któremu uległ A. B., nie spełniało przesłanki zaistnienia przyczyny zewnętrznej wypadku przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej.

Z powołaniem się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 2 czerwca 2021 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania; ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania lub o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej

Górze i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania za wszystkie instancje.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania organ rentowy wskazał na jej oczywistą zasadność. W uzasadnieniu wniosku podniósł, że w orzecznictwie sądowym zdecydowanie przeważa pogląd, iż wykonywanie zwykłych (typowych, normalnych), choćby wymagających dużego wysiłku fizycznego, czynności (obowiązków) przez pracownika, który doznał zawału serca w czasie i miejscu wykonywania zatrudnienia, nie może być uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy, gdyż "sama praca" nie może stanowić zewnętrznej przyczyny w rozumieniu definicji wypadku przy pracy, ale może nią być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z tą pracą, która staje się przyczyną zewnętrzną. Skarżący przypominał, że A. B. pracował w tygodniu poprzedzającym zdarzenie do środy 8 listopada 2017 r. i po wolnym weekendzie rozpoczął pracę [...] 2017 r. Poszkodowany doznał zawału serca i zmarł w kabinie pojazdu w dniu [...] 2017 r. Zdarzenie miało miejsce po rozpoczęciu dnia pracy, a warunki i rodzaj wykonywanych obowiązków nie odbiegały od normalnych, codziennych obowiązków A. B.. Mając powyższe na uwadze, nie można uznać - jak przyjęły Sądy obu instancji - że zdarzenie, jakiego doznał A. B., zostało wywołane przyczyną zewnętrzną w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej w sytuacji, gdy ze względu na występujące u pracownika choroby, takie jak: otyłość patologiczna, cukrzyca, niewydolność krążenia, choroba nadciśnieniowa oraz dna moczanowa, znajdował się w grupie ryzyka wystąpienia zawału serca.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołujący się M. B. i A. B. wniesli o oddalenie skargi w całości lub o jej odrzucenie, a także o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym od pozwanego organu rentowego na rzecz każdego z odwołujących się wnioskodawców według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego

oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że strona skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przesłanki przedsądu.

Ponoszone we wniosku zarzuty rażącego naruszenia prawa sprowadzają się do kwestii spełnienia przesłanki wystąpienia przyczyny zewnętrznej wypadku przy pracy - zawału serca, którego pracownik doznał wskutek współprzyczyny zewnętrznej związanej z nadmiernym obciążeniem pracą w sytuacji, gdy ze względu na występujące u niego choroby, takie jak: otyłość patologiczna, cukrzyca, niewydolność krążenia, choroba nadciśnieniowa oraz dna moczanowa, znajdował się on w grupie ryzyka wystąpienia zawału serca.

W orzecznictwie sądowym wyrażany jest pogląd, że zawał serca może być kwalifikowany jako ryzyko ubezpieczenia wypadkowego tylko wtedy, gdy spełnia wszystkie ustawowo określone przesłanki prawne uznania za wypadek przy pracy, a więc zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej, gdy jest zdarzeniem nagłym, wywołanym przyczyną zewnętrzną, związanym czasowo, miejscowo i funkcjonalnie z wykonywaniem pracy zawodowej. Sąd Najwyższy dopuszcza taką kwalifikację jedynie w indywidualnych przypadkach i przy niewątpliwym potwierdzeniu się w konkretnym stanie faktycznym wystąpienia ustawowych kryteriów uznania zawałów serca za wypadki przy pracy. Takie indywidualne i konkretne przypadki nie mogą być powoływane jako powszechnie przyjęty kierunek lub reguła (zasada) orzecznictwa sądowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 1997 r., II UKN 281/97, OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 456, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2019 r., III UK 197/18, LEX nr 2642140).

Zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego zdolny - w istniejących warunkach - wywołać szkodliwe skutki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1999 r., II UKN 87/99). W orzecznictwie przyjmuje się od dawna, że także wykonywanie pracy w normalnych warunkach może być uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy, polegającego na urazie wewnętrznym, np. zawale serca, jeśli warunki te były nieodpowiednie ze względu na stan zdrowia pracownika. Już w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 r., III PO 15/62 (OSNCP 1963 nr 10, poz. 215) stwierdzono, że przyczyną sprawczo-zewnętrzną zdarzenia może być każdy czynnik zewnętrzny (tzn. taki, który nie wynika z wewnętrznych właściwości człowieka) zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, siły przyrody, ale także praca i czynności samego poszkodowanego (np. potknięcie się, niefortunny odruch). Taką przyczyną jest również nadmierny wysiłek pracownika, za który u człowieka dotkniętego schorzeniem samoistnym może być uważana praca wykonywana jako codzienne zadanie w normalnych warunkach, gdyż nadmierność wysiłku pracownika powinna być oceniana przy uwzględnieniu jego indywidualnych właściwości - aktualnego stanu zdrowia, sprawności ustroju. W szczególności w odniesieniu do wysiłku fizycznego przyjmuje się, że wykonywanie zwykłych, codziennych obowiązków w typowych dla danego stanowiska warunkach może - przy uwzględnieniu indywidualnych predyspozycji zdrowotnych pracownika - stanowić dla niego nadmierne obciążenie i stać się zewnętrzną przyczyną zdarzenia będącego wypadkiem przy pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 181/10, LEX nr 737375 i cytowane tam orzeczenia).

Taką szczególną okolicznością może być także wyjątkowy, nadmierny wysiłek fizyczny związany z pracą trwającą dłużej niż dopuszczalny limit godzin (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 1968 r., PR 449/67, OSNCP 1968 nr 12, poz. 216), wykonywanie pracy przez pracownika przemęczonego dotychczasową jej intensywnością i rozmiarem oraz brakiem możliwości odpoczynku w dłuższym okresie czasu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 1999 r., II UKN 22/99, OSNAPiUS 2000 nr 18, poz. 696).

Za dominujący należy uznać zatem pogląd, zgodnie z którym, w świetle art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej zewnętrzną przyczyną zdarzenia (zawału serca), będącego wypadkiem przy pracy, może być wykonywanie pracy w normalnych warunkach, jeśli ze względu na stan zdrowia pracownika powodowały one nadmierne obciążenie jego organizmu. Przy ocenie oddziaływania tak rozumianej przyczyny należy brać pod uwagę cały okres, przez który praca nieodpowiadająca stanowi zdrowia pracownika była wykonywana, a nie tylko dzień, w którym zdarzenie nastąpiło (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 181/10, LEX nr 737375).

Towarzyszący wykonywaniu pracy nadmierny wysiłek fizyczny (albo silny stres) musi zaś być istotnym ogniwem w łańcuchu przyczynowo-skutkowym, prowadzącym do gwałtownego pogorszenia stanu zdrowia pracownika (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 lutego 1997 r., II UKN 85/96, OSNAPiUS 1997 nr 19, poz. 386 i z dnia 29 października 1997 r., II UKN 304/97, OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 464).

Podkreśla się przy tym, że istnienia związku przyczynowego między rodzajem wykonywanej pracy i warunkami, w jakich jest ona świadczona, a gwałtownym pogorszeniem stanu zdrowia pracownika nie można domniemywać ani przypuszczać, lecz przyjęcie takiej tezy powinno mieć uzasadnienie w materiale dowodowym sprawy (w szczególności opinii biegłych lekarzy odpowiednich specjalności), analizowanym w kontekście posiadanej przez biegłych wiedzy medycznej (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 1994 r., II PRN 4/94, OSNAPiUS 1994 nr 9, poz. 146; z dnia 8 listopada 1994 r., II PRN 6/94, OSNAPiUS 1995 nr 10, poz. 122; z dnia 29 stycznia 1997 r., II UKN 70/96, OSNAPiUS 1997 nr 18, poz. 357; z 8 sierpnia 1999 r., II UKN 74/99, OSNAPiUS 2000 nr 19, poz. 731). Istnienie zewnętrznej przyczyny wypadku objętego świadczeniami z ubezpieczenia społecznego należy niewątpliwie do ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego dokonane na podstawie całego zgromadzonego materiału dowodowego, z których wynikało, że od [...] 2017 r. A. B. spał w samochodzie i tam przygotowywał posiłki, a do zawału serca pracownika doszło w szóstej dobie od

wyjazdu z domu. Według opinii biegłych kardiologów, którzy dysponowali dokumentacją lekarską zmarłego, poszkodowany wykonując pracę kierowcy w ruchu międzynarodowym, poddawany był nadmiernym obciążeniom, biorąc pod uwagę jego stan zdrowia. Mimo tego, że nie doszło do przekroczenia norm czasu pracy, to okoliczności, iż przez 6 dni poszkodowany spał w samochodzie i przygotowywał w nim posiłki, przyczyniły się do wystąpienia zawału. Zmarły nie miał komfortowych warunków do wypoczynku. To, że normy czasu pracy kierowcy nie zostały przekroczone, nie jest równoznaczne z zapewnieniem pracownikowi właściwego wypoczynku. Chociaż są to okoliczności niejako wpisane w charakter pracy kierowcy w ruchu międzynarodowym, to oddziałując bez przerwy przez 6 dni na dotkniętego schorzeniem samoistnym A. B., niewątpliwie przyczyniły się do wystąpienia zawału serca. Opisane warunki pracy, jako przyczyna zewnętrzna, miały istotny wpływ na śmierć poszkodowanego. Zdaniem biegłego kardiologa W. Ż., stan zdrowia zmarłego był nieproporcjonalnie zły do warunków pracy, jaką wykonywał, bowiem była to praca ponad siły schorowanego organizmu. Również biegły kardiolog K. P. uznał, że wprowadzie stan zdrowia zmarłego był zły, jednak fakt długiego wykonywania czynności w warunkach niegwarantujących pełnego odpoczynku uznać należy za dodatkowe czynniki obciążające. Biegli z dziedziny kardiologii ocenili, że schorzenia układu krążenia, na jakie od kilku lat cierpiał A. B., były wewnętrzną przyczyną wystąpienia zawału serca skutkującego śmiercią, lecz nie przyczyna wyłączną. Biegły W. Ż. wskazał, że do zdarzenia z [...] 2017 r. doszło także z przyczyny zewnętrznej, którą określił jako nadmierne obciążenie pracą w stosunku do złego stanu zdrowia poszkodowanego, a biegły W. Ż. w opinii głównej stwierdził, że zgon wystąpił z przyczyny wewnętrznej i zewnętrznej, zaś warunki pracy, jako przyczyna zewnętrzna, istotnie wpłynęły na śmierć A. B..

Z opinii biegłych kardiologów wynikało, że w przypadku A. B. praca przyspieszyła proces chorobowy, gdyż przy uwzględnieniu indywidualnych właściwości zdrowotnych poszkodowanego nie była ona dla niego wskazana, stanowiła bowiem nadmierne obciążenie dla chorego organizmu. Wprawdzie poszkodowany dysponował wydanym kilka miesięcy przed zawałem orzeczeniem o zdolności do jej wykonywania. Był jednak osobą bardzo chorą. Chociaż do zawału serca mogło dojść u niego także w innych okolicznościach, niezwiązanych z

wykonywaniem pracy, to w ocenie Sądów obu instancji, w analizowanym stanie faktycznym nie tylko zły stan jego zdrowia spowodował zawał, ale przyczyniło się do niego także nadmierne obciążenie pracą schorowanego organizmu. Wobec powyższego, nie pomijając przyczyn wewnętrznych (poważnych schorzeń), Sądy uznały, że w przypadku A. B. również obciążenie pracą przyczyniło się do wystąpienia zawału serca i zgonu poszkodowanego.

Kierując się wskazaniem Sądu Najwyższego wyrażonymi w wyroku z dnia 24 listopada 2010 r. (II UK 181/10), Sądy orzekające wzięły pod uwagę wszystkie indywidualne właściwości zdrowotne A. B. (choroby układu krążenia, otyłość) i doszły do przekonania, że praca kierowcy, nawet jeśli przebiegała typowo, mogła okazać się dla poszkodowanego nadmiernym wysiłkiem w sytuacji, gdy była świadczona bez przerwy przez 6 dni. Nadmierne obciążenie pracą chorego organizmu okazało się więc współprzyczyną stanowiącą czynnik zewnętrzny zdarzenia.

Podsumowując, Sąd odwoławczy stwierdził, że w rozpoznawanym przypadku przeważające były przyczyny wewnętrzne zdarzenia, ale nie znaczy to, iż wykonywana praca była czynnikiem nieistotnym, nieznaczącym. Praca ta została określona jako znaczne obciążenie dla organizmu zmarłego, a zatem stanowiła istotny, „pełnoprawny” czynnik prowadzący (przyczyniający się) do śmierci poszkodowanego, jednym słowem - stanowiła współprzyczynę zgonu. W niniejszej sprawie okoliczności zewnętrzne istotne przyczyniły się, wraz ze schorzeniami samoistnymi, do śmierci poszkodowanego. Tym samym spełnione zostały wszystkie wskazane w art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej przesłanki ustawowe, konieczne dla zakwalifikowania zdarzenia jako wypadku przy pracy, a w konsekwencji - przyznania wnioskodawcom prawa do jednorazowego odszkodowania z ubezpieczenia wypadkowego w związku ze śmiercią, odpowiednio, męża i ojca odwołujących się (uzasadnienie wyroku s. 12-15, 21).

Konkludując, trzeba stwierdzić, że Sąd drugiej instancji nie naruszył przepisów prawa materialnego, gdyż dokonał ich prawidłowej subsumcji do ustalonego stanu faktycznego, przyjmując, iż współprzyczyną zewnętrzną zdarzenia (obok istniejącej przyczyny wewnętrznej w postaci licznych schorzeń występujących u A. B.) było nadmierne obciążenie pracą poszkodowanego

(warunki pracy i brak należytego odpoczynku), a tym samym zostały spełnione przesłanki zakwalifikowania zdarzenia, jakiemu uległ A. B. w dniu z [...]2017 r., jako wypadku przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej. Subiektywne przekonanie skarżącego o słuszności swoich racji jest niewystarczające dla wykazania tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, ponieważ pojęcie to mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wskazania zarówno przepisów, które zostały naruszone, jak i takiego ich naruszenia, które będzie zauważalne bez wgłębiania się w tekst przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.